FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT L.A. GEELHOED

föredraget den 17 januari 2002 [1]

I — Inledning

1. Denna begäran om förhandsavgörande gäller tolkningen av två förordningar om gemenskapsregler för import från tredje land. [2] Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i om tillämpningsområdet för dessa förordningar omfattar saluföringen av de där angivna produkterna på den inhemska marknaden.

II — Tillämpliga bestämmelser

A — *De gemenskapsrättsliga bestämmelserna*

2. Förordningarna syftar enligt sina skäl till att liberalisera importen till gemenskapen, eller med andra ord till att undanröja alla slags kvantitativa restriktioner. Förordning nr 3285/94 utgör grundförordningen och däri föreskrivs i artikel 1.2 som allmän princip att angivna produkter från tredje land fritt skall få importeras till gemenskapen. Dessa produkter skall, med förbehåll för de skyddsåtgärder som får vidtas, i princip inte omfattas av någon kvantitativ restriktion. Förordning nr 519/94 gäller särskilt import från statshandelsländer och innehåller i sin artikel 1.2 samma allmänna princip.

3. De båda förordningarnas struktur sammanfaller i hög grad. I förevarande mål är den identiska undantagsbestämmelse som anges i förordningarnas slutbestämmelser, närmare bestämt i artikel 19.2 i förordning nr 519/944 och artikel 24.2 i förordning nr 3285/94, av särskild betydelse. Den sistnämnda har följande lydelse:

"2. a) Utan att det påverkar tillämpningen av andra gemenskapsbestäm-

1 — Originalspråk: nederländska.

2 — Rådets förordning (EG) nr 519/94 av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import från vissa tredje länder och om upphävande av förordningarna (EEG) nr 1765/82, 1766/82 och 3420/83 (EGT L 67, s. 89; svensk specialutgåva, område 11, volym 29, s. 206), och rådets förordning (EG) nr 3285/94 av den 22 december 1994 om gemensamma importregler och om upphävande av förordning (EG) nr 518/94 (EGT L 349, s. 53; svensk specialutgåva, område 11, volym 37, s. 223).

melser skall denna förordning inte hindra att medlemsstaterna inför eller tillämpar

i) förbud, kvantitativa restriktioner eller övervakningsåtgärder som grundas på hänsyn till allmän moral, allmän ordning eller allmän säkerhet eller intresset att skydda människors och djurs hälsa och liv, att bevara växter, att skydda nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde eller att skydda industriell och kommersiell äganderätt,

...

b) Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de åtgärder eller bestämmelser som de avser att införa eller ändra enligt denna punkt. I ytterst brådskande fall skall kommissionen underrättas om de nationella åtgärderna eller bestämmelserna omedelbart efter deras antagande." [3]

3 — De franska och engelska versionerna av artikel 19.2 i förordning nr 519/94 och artikel 24.2 i förordning nr 3285/94 är identiska. De nederländska texterna är inte helt identiska, men innehållet sammanfaller.

B — *Den nationella lagstiftningen*

4. I artikel 398 i codice postale italiano (italiensk postlag) [4] föreskrivs ett förbud mot att tillverka eller importera till landets territorium för att i försäljningssyfte använda eller ta i drift, i alla former, elektriska apparater eller radioapparater och installationer eller ledningar för överföring av elström som inte uppfyller de krav som fastställts för att förhindra störningar av radiosändningar och -mottagningar. De behöriga myndigheterna är, med iakttagande av gemenskapsrätten, ansvariga för att fastställa lämpliga åtgärder för kontroll av bestämmelsens efterlevnad. För att, i försäljningssyfte, saluföra och importera de ovannämnda produkterna krävs företeende eller uppvisande av ett intyg eller en deklaration avseende deras överensstämmelse med bestämmelsen. Genom ministerdekret fastställs vilka organ som skall ansvara för att ställa ut dessa intyg och deklarationer.

5. Enligt artikel 399 i codice postale italiano skall den som åsidosätter föreskrifterna i artikel 398 påföras en straffavgift. Om lagöverträdaren tillhör kategorin tillverkare eller importörer av el- eller radioapparater eller installationer åläggs denne, enligt artikel 398, en avgift, och de produkter och apparater som inte motsvarar överensstämmelsedeklarationen tas i beslag.

4 — Ratificerad genom dekret nr 156 av republikens president av den 29 mars 1973 och ändrad genom lag nr 209 av den 22 maj 1980.

III — Bakgrund, förfarandet och begäran om förhandsavgörande

6. Den hänskjutande domstolen har beskrivit bakgrunden och sakförhållandena i målet vid den nationella domstolen på följande sätt.

7. Genom beslut av den 17 februari 1996 fattade Prefetto di Cuneo beslut om beslag, enligt artikel 20 fjärde stycket i lag nr 689 av den 24 november 1981, av 20 icke godkända trådlösa telefonapparater, avsedda att säljas av bolaget Expo Casa Manta. Den 9 mars 1995 beslagtog Guardia di Finanza dessa apparater på grund av att artiklarna 398 och 399 i codice postale italiano åsidosatts.

8. Genom talan som väcktes vid Pretore di Saluzzo den 12 mars 1996 ifrågasatte Silvano Carbone, i egenskap av ensam ställföreträdare för bolaget Expo Casa Manta, beslutet av Prefetto di Cuneo. Pretore di Saluzzo biföll genom dom av den 7 januari 1997 talan och ogiltigförklarade beslutet om beslag. Pretore slog fast att förordningarna nr 519/94 och nr 3285/94 har liberaliserat importen från tredje land av bland annat trådlösa telefonapparater. Enligt Pretore innebär denna liberalisering att förbudet att för försäljning inneha apparater som inte godkänts av de italienska myndigheterna har upphävts, då inget av de skäl som enligt nämnda förordningar medger förbud eller övervakningsåtgärder föreligger.

9. Prefetto di Cuneo väckte vid Corte Suprema di Cassazione kassationstalan mot domen från Pretore di Saluzzo. Prefettura åberopade bland annat att artikel 19.2 a i förordning nr 519/94 och artikel 24.2 a i förordning nr 3285/94 hade åsidosatts och tillämpats felaktigt.

10. Prefettura anmärkte att alla restriktioner mot import av de beslagtagna apparaterna visserligen har undanröjts genom förordning nr 519/94 och nr 3285/94, som dock inte har påverkat bestämmelserna om saluföringen av dessa. Det är fråga om icke godkända apparater, vars saluföring även fortsättningsvis är förbjuden enligt de nationella bestämmelserna. Enligt Prefettura har genom förordningarna visserligen alla begränsningar undanröjts i syfte att öppna gränserna och därmed undanröja alla begränsningar för den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna, men de har inte påverkat de nationella bestämmelserna om saluföring av icke godkända trådlösa telefonapparater.

11. Den hänskjutande domstolen har förklarat att beslaget har upphävts genom Pretore di Saluzzos överklagade dom, då Pretore fann att förbudet i artikel 398 har upphävts genom förordningarna, som inte bara medför en liberalisering av importen, utan även av saluföringen av produkterna. Pretores tolkning har ifrågasatts inom ramen för kassationstalan. Eftersom båda förordningarna endast avser import från tredje land, utgör de inte hinder för ett förbud mot att saluföra icke godkända apparater i Italien, såsom föreskrivs i artikel 398 i codice postale.

12. Enligt den hänskjutande domstolen är det uppenbart att kassationstalan aktualiserar vissa frågor rörande tolkningen av de nämnda förordningarna, eftersom skillnaden mellan det synsätt som har valts av Pretore i den överklagade domen och klagandens inställning gäller räckvidden av de nämnda förordningarnas tillämpningsområde på saluföringen av de berörda produkterna på den inhemska marknaden. För att avgöra denna fråga har Corte Suprema enligt artikel 234 EG sista stycket en skyldighet att vända sig till domstolen. Genom beslut av den 18 april 2000, som inkom till domstolens kansli den 1 augusti 2000, har Corte Suprema begärt ett förhandsavgörande angående tolkningen av förordningarna.

13. Den italienska regeringen och kommissionen har inkommit med skriftliga yttranden till domstolen. Muntlig förhandling har inte hållits.

IV — Den italienska regeringens och kommissionens yttranden

14. Den italienska regeringen har gjort gällande att nämnda förordningar endast gäller liberaliseringen av importen till gemenskapen av produkter från tredje land. Saluföringen av produkterna omfattas inte av de båda förordningarnas tillämpningsområde. Följaktligen överensstämmer artiklarna 398 och 399 i codice postale med gemenskapsrätten.

15. Den italienska regeringen anser att problemet i fråga kan lösas med utgångspunkt från undantagsbestämmelserna i artikel 19 i förordning nr 519/94 och artikel 24 i förordning nr 3285/94. I enlighet med dessa artiklar skulle beslaget av de trådlösa telefonapparaterna ha överensstämt med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna, nämligen i syfte att förhindra störningar av de tillåtna radiofrekvenserna, som hör till de italienska myndigheternas behörighet. Betraktad på detta sätt tycks den fråga som har ställts av Corte Suprema kunna lösas på det nationella planet, varför domstolen inte skulle vara behörig att uttala sig i detta avseende.

16. I andra hand har den italienska regeringen gjort gällande att alla restriktioner för import av produkter från vissa tredje länder visserligen har undanröjts genom förordningarna, men att dessa inte har påverkat lagstiftningen om skyldigheten att produkter skall godkännas för att få saluföras i Italien. Denna skyldighet att godkänna teleterminalutrustning följer inte enbart av den nationella lagstiftningen, utan även av gemenskapsdirektiven.

17. Mot bakgrund av ovanstående överväganden anser den italienska regeringen att importen av trådlösa telefonapparater, å ena sidan, och saluföringen av dessa apparater, å andra sidan, ur ett rättsligt perspektiv skall bedömas oberoende av varandra.

18. Kommissionen har i sitt yttrande beaktat det faktum att den hänskjutande domstolen inte har formulerat en konkret fråga. Av beslutet om hänskjutande framgår uttryckligen att Corte Suprema har hänskjutit målet till domstolen med anledning av tolkningen av förordningarna nr 519/94 och nr 3285/94. Kommissionen anser att det föreligger tillräckliga uppgifter med utgångspunkt från vilka domstolen kan ge ett svar som är till ledning vid avgörandet av målet vid den nationella domstolen, även om den hänskjutande domstolen inte har lämnat uppgifter i vissa avseenden, som exempelvis ursprungslandet för de trådlösa telefonapparaterna.

19. Beträffande sakfrågan har kommissionen förklarat att ur förordningarna nr 519/94 och nr 3285/94 tveklöst kan utläsas att de endast avser liberaliseringen av import till gemenskapen av produkter från tredje land och att de inte har någon betydelse för den senare saluföringen av dessa produkter i gemenskapen. I detta skede tillämpas fortsättningsvis de gällande nationella eller gemenskapsrättsliga bestämmelserna. Förordningarna syftar endast till att harmonisera systemen för import till gemenskapen och undanröjer undantag och förbehåll som följer av nationella handelspolitiska åtgärder som gällde innan förordningarna antogs. Förordningarna påverkar inte gemenskapens behörighet att vidta särskilda skyddsåtgärder och inskränker inte heller medlemsstaternas behörighet att föreskriva förbjudna kvantitativa restriktioner eller övervakningsåtgärder enligt de uttryckligen angivna grunderna för undantag.

20. För att mot bakgrund av skillnaden mellan liberaliseringsåtgärder och saluföringsåtgärder fastställa de berörda förordningarnas räckvidd och tillämpningsområde har kommissionen vidare hänvisat till Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT), särskilt till artikel XI om kvantitativa restriktioner och artikel III om saluföring av varor på den nationella marknaden.

21. Vidare har kommissionen hänvisat till den relevanta lagstiftningen om den inre

marknaden. Den har påpekat att när apparaterna i målet vid den nationella domstolen importerades var saluföringen av dessa fortfarande inte föremål för harmonisering inom gemenskapen. Enligt gemenskapsrätten skall den nationella lagstiftningen om saluföring, för att inte stå i strid med artikel 28 EG, i så fall vara icke-diskriminerande, stå i proportion till det eftersträvade målet och vara motiverad av hänsyn till allmänintresset. Vidare skall åtgärder avseende saluföring av varor som importerats från tredje land överensstämma med icke-diskrimineringsprincipen i artikel III i GATT.

22. Slutligen har kommissionen betonat att de trådlösa telefonapparaterna eller radiomottagarna generellt inte alltid är oskadliga eller neutrala från elektromagnetisk synpunkt. Deras elektroniska komponenter kan störa andra apparater. Genom den berörda nationella lagstiftningen har den nationelle lagstiftaren velat införa ett instrument för att kontrollera samtliga elektriska apparater eller radioapparater eller installationer och ledningar för överföring av elström, för att fastställa om de uppfyller de bestämmelser som syftar till att undvika störningar av radiosändningar och -mottagningar. Därför gäller villkoret att ett intyg eller en deklaration skall utfärdas för apparaterna. Kommissionen utgår från att den nationella lagstiftningen inte står i strid med bestämmelserna i artikel 28 EG och i artikel III i GATT, eftersom den tillämpas på inhemska och importerade varor.

V — Bedömning

23. Begäran om förhandsavgörande från Corte Suprema ger domstolen tillfälle att uttala sig om den grundläggande skillnaden mellan, å ena sidan, fördragets regler för import av varor från tredje land till gemenskapen och som utgör en del av den gemensamma handelspolitiken och, å andra sidan, gemenskapsreglerna för saluföring av varor inom den gemensamma marknaden.

24. Inledningsvis skall dock frågan om upptagande till sakprövning granskas. Den italienska regeringen och kommissionen har yttrat sig kort om domstolens behörighet att besvara den hänskjutande domstolens begäran om förhandsavgörande. Enligt min uppfattning är det ett klart faktum att domstolen, enligt fast rättspraxis,[5] skall besvara Corte Supremas tolkningsfråga. Beslutet om hänskjutande är ytterst kortfattat och innehåller inte en konkret formulerad fråga. Den hänskjutande domstolen har emellertid lämnat tillräckliga uppgifter om omständigheterna i målet och om tillämplig rätt, och därmed kan domstolen ge ett svar. Av dessa uppgifter framgår att det föreligger en faktisk konflikt mellan Carbone och Prefetto di Cuneo beträffande saluföringen av trådlösa telefonapparater i Italien som — vilket framgår indirekt — importerats från tredje land till gemenskapen. Tvisten kretsar kring tolkningen av innebörden och räckvidden av förordningarna nr 519/94 och nr 3285/94. Dessa två förordningar är

5 — Ett aktuellt exempel återfinns i dom av den 6 december 2001 i mål C-472/99, Clean Car Autoservice (REG 2001, s. I-9687), punkterna 13 och 14.

nästan identiska i de delar som är relevanta för målet vid den nationella domstolen. Den nationella domstolen har vänt sig till domstolen med en begäran som tillräckligt klart redogör för föremålet för målet vid den nationella domstolen, och som rör tolkningen av gemenskapsrätten. Det ankommer på den nationella domstolen att, med beaktande av målets särdrag, avgöra vilken förordning som eventuellt är tillämplig. [6]

25. Beträffande sakfrågan bör det framhållas att Corte Suprema vill få klarhet i om räckvidden av de två berörda förordningarna inskränker sig till import av trådlösa telefonapparater från tredje land eller om tillämpningsområdet kan utvidgas till att omfatta den tidpunkt då dessa produkter saluförs på den inhemska marknaden. I det senare fallet skulle den berörda italienska lagstiftningens rättsenlighet, efter importen av apparaterna men innan de saluförs, bedömas mot bakgrund av de två förordningarna och särskilt mot bakgrund av de däri nämnda grunderna för undantag.

26. Jag delar inte denna bedömning. Som den italienska regeringen och kommissionen på ett övertygande sätt har förklarat avser förordningarna nr 519/94 och nr 3285/94 endast liberaliseringen av importen av produkter från tredje land och syftar inte till en fullständig liberalisering av den senare saluföringen av dessa produkter inom den gemensamma marknaden.

27. För att förverkliga den lista över fördragets syften som anges i artikel 2 EG görs i fördraget för övrigt skillnad mellan de interna och externa aspekterna av upprättandet av den gemensamma marknaden. Den interna sidan av den gemensamma marknaden omfattar bland annat avskaffandet av hinder för den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna och förbudet mot kvantitativa restriktioner vid import och export av varor samt alla övriga åtgärder med motsvarande verkan. [7] Den yttre sidan av den gemensamma marknaden omfattar särskilt den gemensamma handelspolitiken. [8] De båda sidorna av den gemensamma marknaden har utvecklats genom separata bestämmelser i fördraget, som kompletterar varandra.

28. De berörda förordningarna har antagits inom ramen för den gemensamma handelspolitiken. Detta framgår för det första av den rättsliga grunden, nämligen artikel 113 i EG-fördraget (nu artikel 133 EG i ändrad lydelse). I artikel 133.1 EG föreskrivs att den gemensamma handelspolitiken skall grundas på enhetliga principer, särskilt när det gäller att uppnå enhetlighet i fråga om liberaliseringsåtgär-

6 — Det skall även fastställas om telefonapparaterna har importerats till gemenskapen direkt från ett tredje land eller om de berörda telefonapparaterna eventuellt har importerats till gemenskapen via en annan medlemsstat. Med utgångspunkt från beslutet om hänskjutande förefaller inte den sistnämnda möjligheten logisk, men kan inte heller med utgångspunkt från de lämnade uppgifterna uteslutas helt.

7 — Se artikel 3.1 a EG och 3.1 c EG.

8 — Se artikel 3.1 b EG.

der. Båda förordningarna är viktiga instrument för denna politik, eftersom de konkretiserar principen att importen av produkter från tredje land till gemenskapen i princip är fri från kvantitativa restriktioner. Förordningarnas handelspolitiska karaktär framgår även av den roll GATT spelade vid deras antagande. Särskilt skälen till förordning nr 3285/94 tyder på att man vid det gradvisa undanröjandet av skyddsåtgärder och andra importbegränsande åtgärder har beaktat de internationella skyldigheter som följer av GATT och andra delar av avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO).

29. I domstolens rättspraxis har fastslagits att den gemensamma handelspolitiken hör till gemenskapens exklusiva behörighet. Medlemsstaterna kan inte längre ur den nationella lagstiftningen härleda någon behörighet att vidta handelspolitiska åtgärder av nationell karaktär. Sådana åtgärder är endast tillåtna i kraft av ett särskilt bemyndigande från gemenskapen. [9] Detta förklarar bland annat den behörighet som rådet har tillerkänt medlemsstaterna genom artikel 24.2 i förordning nr 4285/94 och artikel 19.2 i förordning nr 519/94. Det är även skälet till att en medlemsstat är skyldig att underrätta kommissionen om den planerar att åberopa en grund för undantag.

30. Den hänskjutande domstolen har dock inte begärt att domstolen skall precisera räckvidden av dessa grunder för undantag. Som nämnts ovan kretsar tvisten i målet vid den nationella domstolen kring frågan huruvida förordningarna inskränker en medlemsstats behörighet att förbjuda saluföring av produkter, som exempelvis telefonapparater, om dessa inte uppfyller fastställda krav för att undvika störningar av radiosändningar och -mottagningar.

31. I fråga om den fria rörligheten för varor inom gemenskapen är produkter som har importerats från tredje land till en medlemsstat från importtidpunkten helt jämställda med produkter från medlemsstaterna. [10] Detta innebär att man skall skilja mellan den tidpunkt då produkter från tredje land importeras och den tidpunkt då de saluförs. För saluföringen av produkter inom gemenskapen är fördragets bestämmelser om den interna sidan av den gemensamma marknaden relevanta. Undanröjandet av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna föreskrivs uttryckligen i artiklarna 28—30 EG. Enligt artikel 28 EG skall kvantitativa importrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan vara förbjudna mellan medlemsstaterna, medan medlemsstaterna enligt artikel 30 EG har rätt att uppställa villkor för import som grundas på hänsyn till ett

9 — Dom av den 15 december 1976 i mål 41/76, Donckerwolcke (REG 1976, s. 1921; svensk specialutgåva, volym 3, s. 247).

10 — Se artikel 23.2 EG och artikel 10 EG, samt domen i målet Donckerwolcke (ovan fotnot 9), punkterna 17 och 18.

allmänt intresse. De skäl för undantag som anges i artikel 30 EG sammanfaller ordagrant med de skäl som anges i artikel 24.2 i förordning nr 3285/94 och i artikel 19.2 i förordning nr 519/94.

32. Metoden att tillämpa principen om fri rörlighet på gemenskapshandeln skiljer sig på vissa punkter från innebörden av de jämförbara bestämmelserna i förordningarna. Utan att gå närmare in på detta vill jag påminna om att till "kvantitativa restriktioner" i förordningarnas mening, bör man räkna de handelspolitiska instrumenten, som kvoterna. Domstolen har däremot genom en extensiv tolkning givit begreppet "åtgärder med motsvarande verkan som kvantitativa restriktioner" i den mening som avses i artikel 28 EG en egen innebörd. Dessutom saknas i förordningarna exempelvis de krav som anges i artikel 30 EG, sista meningen, där det föreskrivs att de handelshinder som införs av medlemsstaterna inte får utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller innefatta en förtäckt begränsning av handeln mellan medlemsstaterna. [11]

33. Medlemsstaternas behörighet att åberopa ett allmänintresse med stöd av artikel 30 EG för att berättiga ett handelshinder upphör från och med den tidpunkt då en fullständig och uttömmande harmonisering uppnås inom gemenskapen. Således har Europaparlamentet och rådet antagit direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse [12] (nedan kallat direktivet). Genom detta direktiv som grundas på artikel 100a i EG-fördraget (nu artikel 95 EG i ändrad lydelse) fastställs en rättslig ram för utsläppande på marknaden, fri rörlighet för och ibruktagande av ovannämnd utrustning i gemenskapen. Medlemsstaterna skall säkerställa att sådan utrustning släpps ut på marknaden endast om den uppfyller de tillämpliga väsentliga kraven och andra relevanta bestämmelser i detta direktiv. Utrustningen skall inte underkastas ytterligare nationella bestämmelser när det gäller utsläppande på marknaden. [13] Medlemsstaterna skall förbjuda att utrustning som inte försetts med det CE-märke som anger att utrustningen uppfyller alla bestämmelser i direktivet släpps ut på marknaden. [14] På detta sätt bidrar direktivet till att stimulera den fria rörligheten för varor inom gemenskapen, med beaktande av de nödvändiga säkerhetskrav som medlemsstaterna tidigare självständigt kunde föreskriva med stöd av artikel 30 EG. Direktivet går dessutom längre och de krav som fastställs kommer även att till-

11 — Trots skillnaderna har domstolen hänvisat till rättspraxis avseende artikel 30 EG vid tolkningen av liknande skäl för undantag i den handelspolitiska lagstiftningen. Se härvidlag särskilt dom av den 15 juni 1999 i mål C-394/97, Heinonen (REG 1999, s. I-3599).

12 — EGT L 91, s. 10. Detta direktiv hade fortfarande inte antagits vid den i målet vid den nationella domstolen omtvistade perioden.

13 — Artikel 6.1 i direktivet.

14 — Artikel 8.1 i direktivet.

lämpas på produkter som släpps ut på den nationella marknaden i en medlemsstat.

34. I de förordningar som antagits inom ramen för den gemensamma handelspolitiken föreskrivs inte på något sätt en harmonisering av de nationella bestämmelserna. Förordningarnas syfte, nämligen att liberalisera importen av produkter från tredje land till gemenskapen, skiljer sig nämligen från syftet med artiklarna 28 EG och 30 EG och, följaktligen, från syftet med gemenskapsharmoniseringen av de nationella lagstiftningarna, nämligen att garantera den fria rörligheten för varor inom gemenskapsmarknad.

35. Kommissionen har för att betona denna skillnad helt riktigt hänvisat till reglerna i GATT. Denna analogi är i hög grad relevant, eftersom bestämmelserna i det ursprungliga EEG-fördraget om fri rörlighet för varor i hög grad grundas på GATT. Artikel XI i GATT om undanröjandet av kvantitativa importrestriktioner i handeln mellan avtalsparterna tjänar samma syfte som förordningarna. Artikel III i GATT rör däremot saluföringen av produkterna på en av avtalsparternas marknad. Enligt denna bestämmelse skall nationella regler angående bland annat försäljning, utbjudande till försäljning, köp eller användning av produkter på den inre marknaden inte tillämpas på importerade eller inhemska produkter på ett sådant sätt att den nationella produktionen skyddas. Således sammanfaller artikel III GATT till sin räckvidd med artikel 28 EG.

36. Enligt min uppfattning påverkar förordningarna nr 3285/94 och nr 519/94, till följd av nämnda skillnad, inte Italiens behörighet att fastställa krav som skall uppfyllas av trådlösa telefonapparater innan de lagenligt släpps ut på marknaden för att undvika störningar av radiosändningar och -mottagningar. Detta påverkar inte det faktum att de italienska myndigheterna, vid utövandet av denna behörighet, skall sörja för att de regler som uppställs för produkterna i tillämpliga fall skall överensstämma med övriga relevanta gemenskapsbestämmelser, som exempelvis artiklarna 28 EG och 30 EG och de tillämpliga gemenskapsdirektiven. [15]

15 — Denna bedömning är föremål för de tolkningsfrågor som har ställts av Giudice di Pace di Genova i de förenade målen C-388/00 och C-429/00, Radiosistemi, dom av den 20 juni 2002 (ännu ej offentliggjord i rättsfallssamlingen).

VI — Förslag till avgörande

37. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag att domstolen skall besvara den tolkningsfråga som genom beslut om hänskjutande av den 18 april 2000 har ställts av Corte Suprema på följande sätt:

> Förordningarna nr 3285/94 och nr 519/94 avser endast import av produkter från tredje land till gemenskapen och påverkar inte saluföringen av dessa produkter i gemenskapen. Dessa förordningar inskränker inte medlemsstaternas behörighet att införa bestämmelser som är berättigade av hänsyn till allmänintresset avseende saluföringen av trådlösa telefonapparater, vilka utan åtskillnad är tillämpliga på nationella och importerade produkter.